

OLÁH ANDRÁS (1959) Mátészalka

OLÁH ANDRÁS szerelmeink

többnyire kiesnek emlékezetemből
a legszürreálisabb álmok is
de az a vacogós hajnal
folyton visszatolakszik
ilyenkor aszmatikus fuldoklásban
vergődve keverlek fájdalmaimhoz
nem tudom hány élet kell egy szerelemhez
mennyi alázat titok és önfeladás
de önfeladás-e reggelente
újracsomagolni a vágyat
tudomásul venni a hiányt
keresni bátorságot a hűséghez
ami erősebb a kopottas múlt
minden szerelmi hazardjátékánál
ahol mindig van egy titkos ösvény
és vannak szavak amik beléd gravírozódtak
ez nem gyengeség nem kiszolgáltatottság
inkább valami szétbonthatatlan
egymásba gabalyodás
amiből egy jut egy életben
s amiben ha megcsörren a telefon
tudod hogy ő lesz az
és minden lélegzetvétel
félreérthetetlenül az ő illatát hozza
elég egy mondat és megszűnik
a hidegfrontos fejfőrcs
elég egy szó és új vádalku köttetik
s előcsoszog az a félszeg mosoly is
amely egy szempillantás alatt felissza
a tikkadt lelket kísértő szomjúságot

SZALAY LAJOS, Festő és modell, 1955 kl.

